

[Duetoft]

ringens forebyggelsesplan, hvori det netop siges, at debatten bør stimuleres for at øge forståelsen for de psykiske problemer.

Man kan så spørge, om det er rimeligt med en forespørgsel så kort tid efter, at Folketinget ændrede loven om tvang i psykiatrien og da havde en debat om forholdene. Læser man debatten, fremgår det imidlertid, at den udvikling, der i disse år er i gang i forbindelse med distriktspsykiatrien, næsten ikke blev berørt, og lovens formuleringer om standarden på vore psykiatriske hospitaler kunne også lægge op til en videre drøftelse.

Vi håber derfor, at vi i dag kan få en konstruktiv debat om forhold, der har betydning for mange mennesker.

Besvarelse

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Vi har flere gange i de senere år i Tinget diskuteret psykiatri, og hvordan det psykiatriske sygehusvæsen skal udvikle sig, men som hr. Duetoft også var inde på, er der mange forskellige aspekter, når vi diskuterer psykiatrien.

Jeg vil i hvert fald indlede med at sige, at jeg synes, det er positivt, at vi i fællesskab kan vise interesse for psykiatrien. Jeg tager det som udtryk for, at vi mener, der er tale om en gruppe patienter, som netop specielt har krav på opmærksomhed.

Jeg skal lige give et ganske kort rids over udviklingen:

Da statshospitalerne i 1976 blev overført til amtskommunerne, blev det efterhånden klart, at i den fremtidige udvikling af psykiatrien måtte man tage det spørgsmål op, hvordan man på det lokale – det amtskommunale og kommunale – niveau kunne få sammenhæng i tingene. Man kunne ikke inden for én og samme amtskommune opbygge et serviceapparat efter bistandslovens regler og samtidig uændret videreføre totalinstitutionerne inden for psykiatrien. Det ville komme til at betyde, at der i ét og samme regi blev opbygget funktioner, som i indbyrdes konkurrence skulle varetage de samme opgaver for de samme mennesker. Dertil kom så, at både amtskommunerne og de centrale sundhedsmyndigheder i forbindelse med overførslen til amterne anbefalede, at amtskommunernes fremtidige planlægning på det psykiatriske område netop blev baseret på distriktspsykiatritanken.

Det var en tanke, der først og fremmest var båret af et hensyn til patienterne. Man ville så vidt muligt have den psykiatriske funktion flyttet ud af de store totalinstitutioner og nærmere på patienterne selv. Funktionen skulle så at sige blive et mere naturligt led i hverdagen, og indlæggelse skulle så vidt muligt undgås og afløses af ambulant behandling.

Der lå altså i distriktspsykiatrien nogle tanker, der delvis var velforenelige med det ovennævnte hensyn, nemlig at få så stor sammenhæng som muligt mellem funktioner i sygehusvæsen og socialvæsen.

Ser man på forløbet i årene fra slutningen af 1970'erne og til 1988, er den generelle tendens meget groft set, at der er sket en stærk nedsættelse af sengetallet på de tidligere statshospitaler, og at der i amtskommunerne er igangsat stadig flere initiativer af distriktspsykiatrisk karakter. Samtidig begynder samarbejdet på tværs af sektorerne at blive udbygget – altså udviklingstendenser, som er i overensstemmelse med det, der har været ønsket fra de centrale sundhedsmyndigheders side: samarbejde mellem sundhedsvæsen og socialvæsen og samarbejde mellem amtskommuner og kommuner til gavn for patienterne.

Jeg satte skellet ved 1988, fordi jeg på det tidspunkt fandt tiden inde til, at de centrale sundhedsmyndigheder i samarbejde med de kommunale organisationer gik ind i den planlægning, der var i gang af psykiatrien i amtskommunerne og kommunerne, og så at sige kunne være med til at give samarbejdet et skub.

Baggrunden var de mange eksperimenter med distriktspsykiatri, som i sig selv ud fra det, jeg har sagt, er en positiv ting. Det er glædeligt, at der lokalt udfoldes idérigdom og sættes ting i gang.

Hvis amtskommuner og kommuner, lægeverden og socialverden på den anden side ikke får talt sammen, så man forstår hinanden, får man ikke nogen nyttige erfaringer. Der er en risiko for, at patienterne – om jeg så må sige – lider skade, hvis dette samarbejde ikke fungerer.

Derfor var der brug for den debatrunde, som vi nu er i gang med i samarbejde med de kommunale og amtskommunale myndigheder med henblik på at udveksle erfaringer om det, man gør i de enkelte amter og kommuner.

Baggrunden for det initiativ, jeg tog i 1988, var altså et ønske om at bidrage til en forstærket